

פרידה מאלי שלי / אלישבע

דברים בהלוויה

אלי שלי,

כך קראתי לך, איש של אדמה, שידע כל נבט בשדה חרוש וקצר תבואה שהבשילה.
היה הראשון בקציר בכותנה בארץ.

שאהב את ילדיו בדרכו שלו, יותר משחשו. ואהב אותי.

נפגשנו לפני 34 שנים, הן היו יפות, אוהבות, וידענו שנינו לקחת מתוכן את הטוב והיפה.

בנינו משפחה חדשה יפה ואוהבת, וקיבלנו לתוכה ילדים ונכדים משני הצדדים.

אהבת את העבודה והיית מסור לה עד בלי די.

חרשנו את הארץ היפה שלנו, ובכל מקום פגשת מכר או חקלאי, שהבאת תערובת למשקו.

כל מעשי ידיך היו תמיד מדויקים עד הסוף. ליד הבית שתלת פרח ועץ, ונתת להם חיים וצבע.

ואותי נשאת על כפיים, או יותר מכך, אהבת עד אין סוף.

חיכינו ליום שנוכל ללכת בדרכים יפות וחדשות, לראות עולם שלא ראינו. תמיד אמרנו שנגיע לגיל הזהב

נראה עולם.

אך השנים האחרונות בגדו בך וגם בי, ראיתי אותך הולך ושוקע לתוך המחלה, שלוקחת את האדם למקומות

קשים.

זהב כבר לא פגשנו, ואת המרחבים בארצות רחוקות לא פגשנו.

אבל בתוך כל הרע הזה - תמיד חיפשת אותי ואהבת אותי.

אשמור את כל הטוב שלך איתי ובתוכי תמיד.

